

Nagy és szent a csend. Elülnek minden emberi akarások.
Egy csikós kocog be a pusztába s hosszan, vontatottan éneklí :

Hortobágyi pusztán sokat jártam,
Vármegyével sokat találkoztam,
De én ettul nem filtem magamat,
Hogy elfogják világos pej lovamat . . .

A növekvő hold sarlója fehéren rajzolódik a rőt égen s ott rezeg a tocsogós pusztában, mint a lidércfény. Mindjárt az is lebukik. Fejem felett hosszan, bánatosan kiált egy sirály . . .

Álmos homály borul a pusztaságra . . .

Boromisza Tibor.

MA MINDEN FÁJ.

*Ma minden fáj, mar és szúr — Halk meleg hang, bariton.
srófolja két szemem — Mostébredő hitek . . .
s a fent elűzött reszketés Az ajtót — be sem nyitom,
bolyong a térdemen . . . én régen nem hiszek.*

*Ilyen-nagyon egyedül Kint a sötét kék égen
nem voltam még soha, magányom szétmered —
elindulok . . . Kilincsen lelkem egy-egy csillagon
koppanok tétova. lassúan szédeleg . . .*

*Más házában más izlés, S már vár kopott kis szobám:
más színek intenek — idegen ház zuga —
más szőnyege, más ágya, küld sorsom, a mostohám:
s másé a kisgyerek . . . vár a szennyés ruha:*

*Nyugtalanul felállok: Bűnös világ lelkein
Megyek én máshova — szégyenletes mocsok —
tán a gyermekért fájok . . . lélekkel kell lemosni
Barátnőm vár. Oda! s egész éjjel mosok . . .*

*(Torz mesének új hőse:
sanyargatott leány —
mesevégen, messzire
vár az öröm réám . . .)*

Nagy Emma.